

the conditional “domestic cyber security sector” is located. The principal review should clearly and explicitly point out systemic problems and possible ways of solving them, at times of duplication of functions by agencies involved in informational (cyber) security or at functions not specific to certain agencies, as well as to elements of the cyber security sphere that have been neglected of this security sector.

In addition to the problems of a purely normative-legal direction, it is necessary to state the lack of interagency coordination on the issues of cybersecurity of the state. Currently, Ukraine lacks national interagency coordination structures capable of coordinating and coordinating the activities of various law enforcement agencies in the investigation of cyberspace crime and the creation of an effective system for the protection of domestic cyberspace (including in the military sphere). At the same time, coordination on cybersecurity needs to be achieved at two levels – strategic and operational. Strategic coordination is obviously the area of responsibility of the National Security and Defense Council, and operational – a specially authorized structure (perhaps newly created specifically for these purposes).

Literature

1. Дубов Д. Геополітичне суперництво у кіберпросторі як чинник впливу на національну безпеку України: Основи нац. безпеки держави (політ. науки): Київ, 2016. 434 с.
2. Ліпкан В., Діордіца І. Національна система кібербезпеки як складова частина системи забезпечення національної безпеки України. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. С. 174-180.
3. Лук'янчук Р.В. Державна політика у сфері забезпечення кібернетичної безпеки в умовах проведення антитерористичної операції. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2015. С. 110-116.

УДК 342.951:351.713 (043.2)

Дьякова Ю. В., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Кунєв Ю. Д., д.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАСОБІВ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В УКРАЇНІ

Засоби масової інформації називають ще «четвертою владою», тому що вони мають змогу впливати на свідомість людей за допомогою пропаганди, використання прихованої реклами та інших засобів впливу на маси, а значить і впливати на політику в державі. Крім того, ЗМІ виступають інструментом в інформаційній війні, яка ведеться між державами, тому завданням кожної країни стає посилення контролю за

діяльністю ЗМІ за допомогою адміністративно-правового регулювання. Це пояснює те, що вивчення та аналіз адміністративно-правового регулювання діяльності ЗМІ з боку науковців та юристів-практиків актуальне як в Україні, так і за її межами.

Що стосується адміністративно-правового регулювання діяльності ЗМІ, то можна погодитись з думкою Каміля Примакова, що це діяльність органів державної влади, яка спрямована на впорядкування, охорону та розвиток суспільних відносин, що виникають у сфері масової інформації, за допомогою адміністративно-правових засобів [1, с. 147]. Тому аналіз адміністративно-правового регулювання ЗМІ передбачає насамперед визначення об'єкта, суб'єктів та законодавчої бази у цій сфері.

Об'єктом адміністративно-правового регулювання з боку держави виступає діяльність ЗМІ. Під ЗМІ розуміються газети, журнали, теле- та радіопрограми, кінодокументалістика, інші періодичні форми публічного розповсюдження масової інформації [2]. Суб'єктами адміністративно-правового регулювання діяльності засобів масової інформації виступають різноманітні органи державної влади, з яких можна відокремити як загальні так і спеціальні. Так, до загальних суб'єктів адміністративно-правового регулювання діяльності ЗМІ відносять:

– Верховну Раду України – визначає державну політику щодо ЗМІ, законодавчі основи її реалізації, гарантії соціального і правового захисту працівників цієї сфери;

– Президента України, який є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина [3]. Зокрема Президент України видає укази, які носять регулятивний характер у сфері забезпечення діяльності ЗМІ;

– Кабінет Міністрів України – забезпечує проведення державної політики в інформаційній сфері, спрямовує і координує діяльність міністерств та інших органів виконавчої влади у цій сфері.

До спеціальних відносять:

– Міністерство інформаційної політики України – забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах інформаційного суверенітету України, державного іномовлення та інформаційної безпеки [4].

– Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, метою діяльності якої є нагляд за дотриманням законів України у сфері телерадіомовлення, а також здійснення регуляторних повноважень [5].

– Державний комітет України з телебачення та радіомовлення – забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері телебачення і радіомовлення, інформаційній та видавничій сфері [6].

– Управління у справах преси та інформації обласних державних адміністрацій.

Законодавчу базу адміністративно-правового регулювання діяльності засобів масової інформації становлять: Конституція України, Закони України «Про інформацію», «Про Суспільне телебачення і радіомовлення України», «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення», «Про телекомунікації», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про телебачення і радіомовлення», міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Слід відмітити, що сучасне інформаційне законодавство має також ряд недоліків. По-перше, немає легальної чіткої, ієрархічної єдності законів, що викликає суперечності під час тлумачення та застосування норм на практиці. По-друге, у зв'язку з тим, що різні закони та нормативно-правові акти, які регулюють дану сферу приймалися в різні часи без узгодження понятійного апарату, вони мають ряд термінів, які недостатньо коректні, не мають чіткого визначення свого змісту. Термінологічні неточності, різне тлумачення однакових за назвою та формою понять призводить до їх неоднозначного розуміння і застосування на практиці.

З кожним роком кількість нормативно-правових актів, які здійснюють адміністративно-правове регулювання діяльності ЗМІ зростає, тому що з'являється все більше нових інформаційних загроз, що потребують реагування з боку держави. Тому доцільним є уніфікація законодавства у цій сфері для полегшення як адміністративно-правового регулювання, так і розуміння і застосування норм права учасниками інформаційних правовідносин.

Література

1. Примаков К. Поняття та ознаки адміністративно-правового регулювання у сфері масової інформації в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 11. С. 145-152.
2. Про пресу та інші засоби масової інформації: Закон від 12 черв. 1990 р. № 1552-І. *Відомості Верховної Ради*. 1990. № 26. Ст. 492.
3. Конституція України: Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.
4. Питання діяльності Міністерства інформаційної політики України: Постанова Кабінету Міністрів України від 14 січ. 2015 р. № 2.
5. Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення: Закон України від 23 верес. 1997 р. № 538/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 48. Ст. 296.
6. Про затвердження Положення про Державний комітет телебачення і радіомовлення України: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 серп. 2014 р. № 341.